

Niniejszy dokument nie stanowi doręczenia w trybie art. 15 zzs⁹ ust. 2 ustawy COVID-19 (Dz.U.2021, poz. 1842)

Sygn. akt I ACa 891/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jerzy Bess
Protokolant:	Michał Góral

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 stycznia 2023 r. w Krakowie

sprawy z powództwa J. D. (1)

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej Budynku przy ul. (...) w K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 5 maja 2021 r., sygn. akt I C 1043/19

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 8.100 zł (osiem tysięcy sto złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;**

3. **przyznaje od Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w Krakowie na rzecz pełnomocnika adw. M. K. kwotę 8.100 złotych (osiem tysięcy sto złotych), w tym podatek od towarów**

i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 891/21

UZASADNIENIE

Powód J. D. (1) w pozwie skierowanym przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej budynku przy ul. (...) w K. wniósł o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kwoty 360.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 22 sierpnia 2018 r do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu m.in. podał, że jest współwłaścicielem mieszkania nr (...) przy ul. (...) w K. i domaga się zapłaty kwoty 360.000 zł tytułem odszkodowania na podstawie art.415 k.c. w związku ze szkodą powstałą w jego majątku na skutek zaniechań Wspólnoty Mieszkaniowej w zakresie utrzymania części wspólnej budynku, które doprowadziły do pozbawienia go możliwości korzystania z należącego do niego lokalu, a tym samym do wynajęcia go i czerpania zysku. Powód podniósł, iż w należącym do niego lokalu ujawniła się wada części wspólnej budynku, w postaci pęknięcia, szczeliny i odpadania tynku na łączeniu ściany frontowej i ściany tylnej oraz stropu budynku przy ulicy (...), na styku ze ścianą boczną budynku przy ulicy (...). Zdaniem powoda, brak podjęcia działań przez pozwaną spowodował również wpływ na stan zdrowia powoda, który doznał m.in. zapalenia oka na skutek zaproszenia go zaprawą wapienną wydostającą się ze szczeliny. Dalej powód wskazał, że brak remontu budynku powoduje brak możliwości przeprowadzenia remontu generalnego jego mieszkania, na skutek czego powód jest pozbawiony możliwości korzystania ze swojego lokalu, przez co ponosi stratę, albowiem nie może ani sam korzystać z mieszkania, ani go wynająć czy użytkować na inny cel.

Pozwana Wspólnota Mieszkaniowa w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości jako całkowicie bezzasadnego i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego.

Podniosła, iż powód domaga się od niej odszkodowania w związku z występującą w jego lokalu wadą, która nie jest wadą występującą w obrębie całego budynku przy ul. (...) w K.. Ponadto wskazała, że powód od lat bezpodstawnie uchyla się od ciężącego na nim jako właściciela w/w lokalu obowiązku bieżącego regulowania opłat związanych z tymże lokalem, który to obowiązek ciąży na nim w myśl art.13 ust.1 ustawy o własności lokali. Wyjaśniła, że wada, o której mowa w pozwie dotyczy wyłącznie lokalu powoda, a budynek przy ul. (...) jest w dobrym stanie technicznym i nie stwarza jakiegokolwiek zagrożenia dla jego użytkowników. Wada, o której mowa w pozwie, nie powoduje nieprawidłowego stanu technicznego całego budynku, zaś lokal powoda wymaga dokonania bieżących konserwacji. Pozwana podniosła, że powyższa kwestia stanu technicznego budynku przy ul. (...) w K., była wielokrotnie rozpatrywana przez Sądy, w tym w sprawach o zapłatę, które jednolicie orzekały również na podstawie dostępnych opinii biegłych o bezpodstawności zarzutów stawianych przez powoda.

Nadto pozwana podniosła zarzut przedawnienia zgłoszonego roszczenia.

Sąd Okręgowy w Krakowie, zaskarżonym wyrokiem z dnia 5 maja 2021 r. sygn. akt I C 1043/19:

- I. oddalił powództwo,
- II. zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 10.817 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
- III. przyznał od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie adw. M. K. kwotę 8.856 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

Podstawą rozstrzygnięcia były następujące ustalenia faktyczne:

Powód J. D. (1) i jego siostra B. K. są współwłaścicielami lokalu nr (...) położonego w budynku przy ul (...) w K.. Budynek ten należy do pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej.

Powód J. D. (1) od 2005 roku, a wcześniej jego matka S. D., prowadzili korespondencję z Zarządem (...) oraz Urzędem Miasta K. dotyczącą przeprowadzenia remontu części wspólnych budynku przy ul. (...) w K.. W 2001 roku Zarząd (...) informował S. D., że przybliżony koszt remontu budynku wyniesie 33 668,57 zł., a lokalu mieszkalnego nr (...) - 11 700, 48 zł.

Ostatecznie nigdy nie doszło do przeprowadzenia remontu części wspólnych budynku przy ul. (...) w K.. Poddane przez powoda pod głosowanie w 2005, 2006, 2007, 2009, i 2014r. uchwały o wykonanie remontu w części wspólnej

w postaci wykonania zabezpieczenia dylatacji pionowych i poziomych m.in. w mieszkaniu nr (...) czy też o dobudowę brakującej ściany szczytowej od strony budynku nr (...), nie spotkały się z aprobatą członków pozwanej Wspólnoty.

Obecnie między stronami toczy się kilka postępowań sądowych, w tym m.in. z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej budynku przy ul (...) w K. o zapłatę przez powoda nieuiszczanych zaliczek na koszty zarządu nieruchomością wspólną. Od 2005r. powód oraz jego siostra nie uiszczają tych zaliczek, uzależniając ich pokrywanie od wykonania przez Wspólnotę Mieszkaniową remontu części wspólnej budynku, która ich zdaniem umożliwiłaby im wykonanie remontu lokalu nr (...).

W toku postępowania toczącego się z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej budynku przy ul (...) w K. o zapłatę nieuiszczanych zaliczek na koszty zarządu nieruchomością wspólną przez J. D. (1) i B. K. pod sygn. akt (...), została sporządzona opinia przez biegłego sądowego z zakresu budownictwa (...) z dnia 17 grudnia 2013 r., w której biegły stwierdził, że lokal nr (...) przy ul (...) w K. niezamieszkały i nieużytkowany od 2005 r., bez przeprowadzenia remontu głównego nie nadaje się do zamieszkania i użytkowania. Jednocześnie w opinii tej wskazano jakie prace budowlane należy przeprowadzić w celu zamieszkania i użytkowania lokalu. W opinii tej stwierdzono również, że budynki oraz lokale mieszkalne, które są niezamieszkałe i nieużytkowane ulegają ponadnormatywnemu zużyciu technicznemu, wobec czego biegły zaproponował zagospodarowanie i użytkowanie lokalu nr (...) przy ul (...) w K..

Odnosnie stanu technicznego budynku przy ul (...) w K. biegły sądowy zakresu budownictwa (...) stwierdził, że budynek został wybudowany na podstawie zezwolenia z 24 października 1932r. oraz że nie ma oddzielnych ścian szczytowych do budynków S. (...) i S. (...). Wskazał, że na skutek naturalnego osiadania obu konstrukcji budynków, niepołączonych w jedną całość, wytworzyły się szczeliny (naturalne dylatacje), czyli pęknięcia pionowe zewnętrzne i wewnętrzne oraz pęknięcie poziome, które nie zagrażają dalszej eksploatacji budynków i użytkowania przez mieszkańców, jednak wpływają na pewne uciążliwości w postaci przeprowadzenie remontów. Wówczas w ocenie biegłego użytkownicy lokali mieszkalnych powinni zastosować technologicznie właściwe materiały budowlane w trakcie remontów w celu wyeliminowania możliwości powstania ponownych rysów czy pęknięć.

Biegły w sprawie tej w opinii uzupełniającej stwierdził także, że konstrukcja budynku jest dobra choć został on wzniesiony w systemie oszczędnościowym. Istniejące pęknięcia w ścianie budynku od strony budynku nr (...) związane są z naturalnym ruchem budynków, stanowiących odrębne konstrukcje. Podał, że wzniesienie brakującej ściany jest zbędne, gdyż konstrukcja budynku w chwili obecnej tego nie wymaga.

Dowód: **opinia J. B. z 17.12.2013 r.**, k. 104 -107; wyrok z uzasadnieniem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 9.06.2016r., k. 147-153

W przeprowadzonej w 2013r. kontroli przewodów kominowych w budynku przy ul (...) stwierdzono m.in. nieprawidłowe podłączenia kominowe razem z budynkiem ul (...).

W styczniu 2014r. na zlecenie J. D. (1) została sporządzona **opinia techniczna autorstwa arch. W. S. dotycząca stanu technicznego lokalu mieszkalnego nr (...).**

W opinii tej stwierdzono m.in. że na dzień sporządzenia opinii lokal powoda nie nadaje się do użytkowania bez przeprowadzenia prac budowlanych usuwających przyczyny występujących wad budowlanych a następnie należy przeprowadzić remont lokalu. Zdaniem autora tej opinii jedyną poprawną i eliminującą w sposób definitywny występujące w lokalu nieprawidłowości metodą jest wykonanie ściany szczytowej jako samodzielnej przegrody w budynku nr (...) od strony sąsiada czyli budynku nr (...).

Dalej wskazano m.in. że w wyniku pracy obu budynków, oraz ich nierównomiernego osiadania w miarę upływu czasu pojawiły się na ich styku pęknięcia zarówno pomiędzy ścianami podłużnymi a ścianą szczytową budynku nr (...) jak i w stropach wszystkich kondygnacji , a ścianą szczytową (dylatacje poziome). Efektem powyższego zjawiska jest powstanie szczeliny w elewacjach budynku nr (...) na styku obu budynków, oraz odspajanie się i odpadanie tynków

wew. w pasie w bezpośrednim sąsiedztwie ścian zew budynku , pęknięcie i odpadanie tynku z sufitu oraz ściany będącej wspólną ścianą szczytową dla budynków nr (...).

Dowód: opinia techniczna aut. Arch. W. S. ze stycznia 2014r., k. 69-78

W decyzji z dnia 23 marca 2007r. nr (...). (...) (...) (...) Wojewódzki Inspektorat Nadzoru Budowlanego w K. stwierdził, że budynek przy ul. (...) w K. jest w dobrym stanie technicznym i **nie stwarza jakiegokolwiek zagrożenia dla jego użytkowników**. W wydanej decyzji wskazano, iż dobudowanie do ściany szczytowej budynku nr (...) ścian nośnych podłużnych i ściany środkowej spowodowało, że w miejscu styku utworzyła się samoistna dylatacja pionowa. Na styku sufitów pomieszczeń przyległych do budynku nr (...) na skutek ugięcia belek stropowych również powstały samoistne szczeliny dylatacyjne. Te dylatacje powodują dyskomfort użytkownika, defekt estetyczny, lecz nie powodują zagrożenia dla statyki obiektu. Podczas przeprowadzonego postępowania w/w organ dokonał także oględzin zarówno lokalu nr (...) jak i nr(...), dochodząc do wniosku że lokale te wymagają jedynie dokonania bieżących konserwacji i nie powodują nieprawidłowego stanu technicznego całego budynku. Podsumowując organ ten uznał, że brak jest do podstaw do nałożenia na pozwaną Wspólnotę obowiązku wykonania robót budowlanych, celem doprowadzenia obiektu budowlanego do prawidłowego stanu technicznego, albowiem budynek przy ul. (...) nie stwarza zagrożenia dla ludzi i ich mienia, jest w ogólnie dobrym stanie technicznym oraz że podejmowane są działania wynikające z art. 62 i 70 ustawy Prawo budowlane.

Powyższa decyzja została utrzymana w mocy, mimo wyczerpania przez powoda drogi prawnej i zakończenia postępowania poprzez oddalenie jego skargi kasacyjnej przez NSA wyrokiem z dnia 5 lutego 2009r.

Dowód: wyrok NSA z dnia 5.02.2009r., (...), k. 143-146

W protokole z 5 – cio letniej kontroli stanu technicznego budynku przy ul. (...) w K. przeprowadzonej w 2018r. stwierdzono, że **stanu budynku pod kątem konstrukcyjno – budowlanym jest zadowalający i że nadaje się do dalszego użytkowania**.

Dowód: protokół z 14.09.2018 r., k. 168-178

W dniu 15 lutego 2005 r. powód zawarł umowę przedwstępną najmu lokalu nr (...) przy ul. (...) w K.. W umowie tej jako czynsz miesięczny za najem lokalu wskazano kwotę 3000 zł. W przedmiotowym lokalu miało być prowadzone biuro projektowe. Do zawarcia umowy nigdy nie doszło z powodu nie wykonania przez powoda remontu lokalu.

W okresie od 2010 do 2017 r. w przedmiotowym lokalu była zarejestrowana działalność gospodarcza prowadzona pod nazwą (...).

W dniu 12 czerwca 2014 r. powód złożył do Sądu Rejonowego (...) K. (...)wniosek o zaważanie pozwanej Wspólnoty do próby ugodowej przez zapłatę odszkodowania w wysokości 350.007,44 zł tytułu utraconych korzyści związanych z niemożnością uzyskiwania dochodów za najem lokalu nr (...) położonego w budynku przy ul. (...) w K..

W dniu 21 sierpnia 2018 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty dochodzonej niniejszym pozwem. W odpowiedzi na pismo powoda, pozwana wysunięte przez niego żądanie uznała za całkowicie bezzasadne.

W 2006 r. o wykonanie remontu zajmowanego lokalu wystąpił do Urzędu Miasta K. lokator mieszkania nr (...) przy ul. (...) - S. Ć.. W odpowiedzi na jego wniosek w przedmiocie braku ściany zewnętrznej budynku, powodującej nieprawidłowości (...) odpowiedział że podjęta przez Wspólnotę uchwała nr (...) w tym zakresie nie otrzymała większości głosów.

W 2008 i 2009 r. powód leczył się z powodu oparzenia spojówek na skutek zasypania oczu zaprawą wapienną z tynku.

Powód nadal nie uiszcza opłat na fundusz remontowy części wspólnych budynku Od 2005 r. nie korzysta z lokalu nr (...) w budynku przy ul. (...) w K.. Nie wykonał też jak inni właściciele lokali sąsiednich, ścianki działowej, która

zniwelowałyby istniejące pęknięcia na ścianach w jego lokalu. Uważa, że wykonanie tego typu prac remontowych należy do obowiązków pozwanej Wspólnoty. Od 2005r. powód nie przeprowadził żadnych remontów w należącym do niego lokalu nr (...). Oczekuje, że najpierw powinien zostać wykonany przez Wspólnotę remont części wspólnej budynku.

W ocenie Gminy Miejskiej K., która jest również właścicielem lokali w pozwanej Wspólnocie, **wykonanie dodatkowej ściany szczytowej w budynku przy ul. (...) jest nieuzasadnione zarówno z ekonomicznego jak i technicznego punktu widzenia.**

Dowód: pismo (...) z dnia 25.11.2019r., k. 163

Wszystkie lokale mieszkalne przy ul. (...) w K. a mieszczące się przy ścianie budynku nr (...) (w których również występują szczeliny dylatacyjne a które zostały wyremontowane są przez cały czas zamieszkiwane.

Dowód: pismo (...) z dnia 18.07.2008r., k. 164

W 2014r. pozwana Wspólnota Mieszkaniowa posiadała środki zgromadzone w funduszu remontowym w wysokości 86.721,99 zł, zaś w 2015r. - 96,909,53 zł

Dowód: sprawozdania finansowe, k. 80; plan finansowo – gospodarczy na 2015r., 81

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Brak było podstaw do ich kwestionowania przez Sąd z urzędu i zostały one przyjęte jako wiarygodne dowody w sprawie.

Sąd dał wiarę także zeznaniom powoda i świadka, tam gdzie znalazły one odzwierciedlenie ze zebranych materiale dowodowym z dokumentów.

Pozostałe dowody zgłoszone przez powoda Sąd pominął, gdyż przeprowadzone dowody z dokumentów były wystarczające do podjęcia rozstrzygnięcia.

Przed wszystkim Sąd pominął wnioszek powoda o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego ds. budownictwa na okoliczność ustalenia stanu technicznego budynku przy ul. (...) w K., w tym istniejących wad tego budynku w części wspólnej i ich wpływu na lokal powoda, gdyż ze zgromadzonych w sprawie innych dowodów – w tym z opinii biegłego J. B. wykonanych w sprawie (...) wynikało, że budynek ten znajduje się w dobrym stanie technicznym oraz że to lokal powoda wymaga przeprowadzenia remontu. Również z uwagi na oddalenie powództwa już co do zasady, zbędne było przeprowadzenie dowodu z wnioskowanej przez powoda opinii biegłego ds. pośrednictwa w obrocie nieruchomościami na okoliczność ustalenia czynszu możliwego do uzyskania przez powoda na wolnym rynku za najem przedmiotowego lokalu.

W rozważaniach prawnych Sąd I instancji przedstawił następujące motywy swego rozstrzygnięcia:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 415 k.c., przewidującym ogólną zasadę odpowiedzialności odszkodowawczej z tytułu czynów niedozwolonych, za szkodę odpowiada osoba, której zawinione zachowanie jest źródłem powstania tej szkody, przy czym zdarzeniem sprawczym w rozumieniu ww. przepisu jest zarówno działanie, jak i zaniechanie. Nadto, czyn sprawcy musi również charakteryzować się obiektywną bezprawnością, czyli niezgodnością z obowiązującymi zasadami porządku prawnego. Przez winę rozumie się natomiast naganną decyzję, odnoszącą się do podjętego bezprawnego czynu. Sprawcy bezprawnego czynu stawia się więc zarzut, że jego decyzja była naganna w konkretnej sytuacji. Podzielić przy tym należy stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 26 września 2003r. (IV

CK 32/2002), iż winę można przypisać podmiotowi prawa, kiedy istnieją podstawy do negatywnej oceny jego zachowania z punktu widzenia zarówno obiektywnego, jak i subiektywnego (tzw. zarzucalność postępowania). Dla przyjęcia odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego nie ma znaczenia, czy wina ma charakter umyślny, czy też nieumyślny, co oznacza, iż sprawca szkody odpowiada w razie istnienia choćby lekkiego niedbalstwa.

Przez pojęcie szkody rozumie się powstałą wbrew woli poszkodowanego różnicę między obecnym jego stanem majątkowym a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę (zob. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 1957 r., 2 CR 304/57, OSN 1958/III/76; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 1963 r., III PO 31/63, OSNCP 1964/7-8/128). Nadto według art. 361 § 2 k.c. szkoda polega albo na stracie, którą poniósł poszkodowany (damnum emergens) albo pozbawienia go korzyści, które mógłby uzyskać, gdyby mu szkody nie wyrządzono (lucrum cessans). Stratą jest pomniejszenie majątku poszkodowanego. Polega ona na uszczupleniu aktywów (np. zniszczenie, utrata lub uszkodzenie określonych składników majątkowych albo obniżeniu ich wartości) albo na przybyciu pasywów (np. powstanie nowych zobowiązań albo ich zwiększenie). Szkodę w postaci utraconych korzyści określa z kolei to, co nie weszło do majątku poszkodowanego na skutek zaistniałego zdarzenia. Zdaniem Sądu szkoda, na którą powołuje się powód formułując żądanie zapłaty kwoty określonej w pozwie to szkoda w postaci utraconych korzyści.

Zgodnie z regułami dowodowymi przyjętymi w procedurze cywilnej ciężar gromadzenia materiału procesowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji niewywiązania się z powinności przedstawienia dowodów i wykazania prawdziwości twierdzeń o faktach sprawy, które nie będą wówczas mogły stanowić podstawy sądowego rozstrzygnięcia sprawy. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń utraci zatem korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem. Ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa bowiem na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (wyrok SN z dnia 17.12.1996 roku, sygn. akt ICKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76). Jeśli zaś strona nie przedstawia dowodów na poparcie swych twierdzeń, to uznać należy, iż fakt ten nie został przez nią wykazany. W świetle powyższego stwierdzić należy, że to na powodzie ciążył obowiązek wykazania, iż na skutek działań pozwanej poniósł szkodę w wysokości podanej w pozwie, natomiast pozwana, chcąc zwolnić się z obowiązku zapłaty dochodzonych należności, winna wykazać, że nie ponosi odpowiedzialności za powstanie ewentualnej szkody.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie dała podstaw do przyjęcia, aby pozwana wspólnota mieszkaniowa dopuściła się względem powoda jakiegokolwiek - w rozumieniu zacytowanych wyżej przepisów - czynu niedozwolonego, który doprowadziłby do powstania szkody w jego majątku. Powód tego rodzaju zachowania doszukiwał się w nieprzeprowadzeniu przez pozwaną remontu części wspólnych budynku wspólnoty poprzez wykonanie ściany szczytowej, co miało uniemożliwić powodowi wykonanie remontu we własnym lokalu, a w konsekwencji pozbawić go korzystania z jego własności, w tym do czerpania z niej dochodów z najmu.

Brak jest jednak przesłanek, aby uznać, że negatywne stanowisko członków wspólnoty, co do uchwał zezwalających na wykonanie przez Wspólnotę tego typu prac remontowych było niezgodne z przepisami prawa lub z umową właścicieli lokali, naruszało zasady prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną lub w inny sposób naruszało interesy powoda.

Podzielając argumentację pozwanej Wspólnoty zawartą w odpowiedzi na pozew, wskazać należy, iż latach 2005- 2015, pomiędzy stronami toczyło się szereg postępowań sądowych i administracyjnych, w których poruszana była kwestia stanu technicznego budynku przy ul. (...) a także wpływu tego stanu na lokal należący do powoda, znajdujący się w tym budynku. Zarówno z opinii wykonanej przez biegłego J. B. w sprawie (...) w 2013 r. jak i z wcześniej wydanej decyzji w 2007 r. przez (...) Wojewódzki Inspektorat Nadzoru Budowlanego w K. wynikało że wzniesienie dodatkowej ściany szczytowej dla budynku przy ul. (...) jest zbędne. W/w dokumenty potwierdziły także dobry stan techniczny budynku pozwanej Wspólnoty, do którego co warte podkreślenia inspektorzy nadzoru budowlanego nie mieli zastrzeżeń. Co należy dodatkowo podkreślić, żadne z w/w dokumentów nie wskazywały, aby wymagane były prace w części wspólnej budynku konieczne dla przeprowadzenia remontu lokalu należącego do powoda. Owszem należy wskazać, iż z opinii

biegłego J. B. jednoznacznie wynika, że mieszkanie powoda nr (...) przy ul. (...) w K. nie nadaje się do zamieszkania i użytkowania bez przeprowadzenia remontu głównego, niemniej jednak remont taki należy przeprowadzić we własnym zakresie, gdyż lokale niezamieszkałe i nieużytkowane ulegają ponadnormatywnemu zużyciu technicznemu. Powód, jak sam zeznał na rozprawie, tego typu remontu nie przeprowadził, pomimo iż inni właściciele lokali sąsiednich które graniczą ze ścianą budynku nr (...), remonty takie wykonali i w dalszym ciągu mogą z nich korzystać.

Powyższe przesądza o braku podstaw do uwzględnienia zgłoszonego roszczenia już co do zasady. Brak w sprawie jest bowiem przesłanki bezprawnego działania pozwanej Wspólnoty oraz związku przyczynowego pomiędzy tym działaniem/zaniechaniem a ewentualnie wyrządzoną powodowi szkodą.

Na marginesie wskazać należy, iż podstawą oddalenia powództwa w niniejszej sprawie w ocenie Sądu może być także brak legitymacji procesowej biernej po stronie pozwanej Wspólnoty. Przypomnieć należy, iż roszczenie powoda było wywodzone z wady budynku w postaci braku ściany szczytowej. Budynek ten powstał w latach 30 – ub.w. a jego investorem z pewnością nie była pozwana Wspólnota. Od czasu wydania zezwolenia na budowę i wzniesienia przedmiotowego budynku nie ulegała zmianie jego konstrukcja, w tym ściana zewnętrzna którą jest ściana sąsiedniej kamienicy. Trudno zatem odpowiedzialnością za ten stan rzeczy obarczać obecnych członków wspólnoty.

W tej sytuacji zarzut pozwanej dotyczący przedawnienia roszczenia sam w sobie był bezprzedmiotowy, a jedynie na marginesie można wskazać, że skoro żądanie powoda oparte było na dyspozycji art. 415 k.c., to zgodnie z obowiązującym w 2005r. art. 442 § 1 k.c. przedawnienie roszczenia, o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym wynosi 3 lata od kiedy pokrzywdzony dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Obecnie obowiązujący art. 442 (1) k.c. również przewiduje 3 letni termin dla przedawnienia dla tego typu roszczeń jednakże liczony od daty gdy poszkodowany dowiedział się albo przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Skoro tak, to niezależnie od elementów podniesionych wcześniej - roszczenie powoda w znacznej części i tak uległoby przedawnieniu, biorąc pod uwagę nawet fakt, iż w 2014 r. powód złożył wniosek o zawezwanie pozwanej do próby ugodowej. W dacie złożenia przedmiotowego wniosku jego roszczenie za lata 2005 – 2011 uległo przedawnieniu ale także za lata od 2011 do 2016 r. z uwagi na złożenie pozwu dopiero w 2019 r.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 k.p.c.

Z kolei o nieopłaconych kosztach pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu Sąd orzekł w pkt 3 wyroku na podstawie § 8 pkt 7 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016r. (Dz. U. 2019. poz. 18 t.j.).

Powód apelacją, wniesioną przez jego pełnomocnika z urzędu, zaskarżył niniejszy wyrok w pkt I i pkt II, zarzucając:

I. naruszenie norm prawa procesowego, mające istotny i bezpośredni wpływ na wynik sprawy, a to:

1) ***art. 233 § 1 k.p.c.*** poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów oraz brak wszechstronnego rozważenia zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz na dokonaniu oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a polegający na uznaniu, że pozwana nie jest odpowiedzialna za szkodę polegającą na braku ściany zewnętrznej budynku w którym znajduje się lokal powoda co z kolei powoduje, że powód nie tylko nie może z lokalu korzystać ale i nie może przeprowadzić jego remontu

2) ***art. 217 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 04.07.2019 roku o zmianie ustawy - kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. w zw. art. 233 k.p.c.*** poprzez oddalenie na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2021 r.

wniosku powoda o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu budownictwa, pośrednictwa i handlu nieruchomościami;

3) **art. 224 § 1 k.p.c. w zw. z art. 316 § 1 k.p.c.** poprzez dokonanie przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, które miały wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, że:.

- powód z własnej woli nie przeprowadza remontu w swoim mieszkaniu;
- brak jest jakichkolwiek zastrzeżeń co do stanu technicznego całego budynku.

II. Naruszenie przepisów prawa materialnego, a to:

1) **art. 415 k.c. w zw. z art. 416 k.c.** poprzez niewłaściwe zastosowanie w postaci błędnego nieprzypisania winy w postaci zaniechania działania pozwanej i przyjęciu spełnienia przez pozwanego przesłanek wynikających z niniejszej normy prawnej, mimo iż ozwana nie dopełniła wszelkich prawem jak i zawartą umową obowiązków na niej spoczywających,

2) **art. 13 ust. 1 w zw. z art. 17 ustawy o własności lokali** poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na błędnym przyjęciu, że obowiązkiem Wspólnoty nie jest podjęcie uchwały i zlecenie wykonania brakującej ściany zewnętrznej budynku oraz wskutek tego błędne przyjęcie, że Pozwana nie posiada w niniejszym postępowaniu legitymacji biernej;

3) **art. 61 pkt 1 ustawy Prawo budowlane (j.t. Dz.U. 2016 poz. 290)** poprzez jego niezastosowanie i niesłuszne uznanie, że brak jest podstawy prawnej na podstawie której można dochodzić roszczenia odszkodowawczego związanego z zaniechaniem którego dopuściła się pozwana;

4) **art. 442 § 1 k.c.** poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że doszło do przedawnienia roszczenia mimo, że w dniu złożenia pozwu nie minęły jeszcze 3 lata odkąd powód dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

Mając na uwadze powyższe zarzuty powód wniósł o:

I. dopuszczenie dowodów z dokumentów przedłożonych wraz z niniejszą apelacją na okoliczności tam wskazane, albowiem dowody te mają kluczowe znaczenie dla kwestii przesądzenia tego, czy pozwana posiada legitymację bierną w niniejszym postępowaniu jednocześnie dopuszczenie tych dowodów nie wpłynie na przedłużenie się postępowania;

II. zmianę skarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości;

III. ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji;

IV. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa według norm przepisanych oraz zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego udzielonego z urzędu za obie instancje wedle norm przepisanych oświadczając przy tym, że koszty te nie zostały pokryte w całości ani w części;

ewentualnie, w przypadku oddalenia apelacji, na podstawie przepisu art. 102 k.p.c. w zw. z art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wniósł o nieobciążanie powoda kosztami postępowania apelacyjnego, ze względu na trudną sytuację materialną powoda.

Ponadto powód złożył osobiście sporządzone przez siebie pismo z dnia 3.01.2023 r., w którym podtrzymał argumentację podniesioną w apelacji, a nadto wskazał na spory pomiędzy nim a właścicielem lokalu położonego piętro powyżej lokalu powoda, który notorycznie zalewa mieszkanie powoda, doprowadzając je do ruiny oraz na

szykanowanie go przez pozwaną, przejawiającą się m.in. w inicjowaniu czynności zmierzających do egzekucji powoda z jego mieszkania.

Pozwana w odpowiedzi na apelację, wniosła o:

1. oddalenie apelacji w całości, jako całkowicie bezzasadnej,
2. oddalenie wniosków dowodowych zgłoszonych przez powoda w apelacji oraz w piśmie procesowym z dnia 3.01.2023 r., jako oczywiście spóźnionych, niemających znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy i powołanych przez stronę powodową wyłącznie w celu przedłużenia trwania postępowania,
3. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych wraz z należnymi w myśl art. 98 § 1¹ k.p.c. odsetkami.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja powoda jest bezzasadna z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji i poczynione na ich podstawie rozważania prawne, uznając je za własne.

W istocie podniesione zarzuty apelacji były już przedmiotem oceny Sądu I instancji, tym samym zbędnym jest ich ponowne przytaczanie,

W tym kontekście, w ocenie Sądu Apelacyjnego, należy w pełni zaaprobować argumentację przedstawioną w odpowiedzi na apelację.

Pozwana wskazała, że wniesiona przez powoda apelacja sprowadza się wyłącznie do polemiki z ustaleniami Sądu I instancji, natomiast brak w niej merytorycznych zarzutów, które mogłyby uzasadniać zmianę zaskarżonego orzeczenia.

Jak wskazała pozwana, po pierwsze, powód w apelacji podniósł zarzut rzekomej niezgodności ustaleń faktycznych z zebrany materiał dowodowy, polegającym na przyjęciu, iż Powód z własnej woli nie przeprowadza remontu w stanowiącym jego współwłasność lokalu nr (...) oraz iż brak jest zastrzeżeń co do stanu technicznego całego budynku przy ul. (...) w K.. Nadto, strona powodowa zarzuciła Sądowi I instancji przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że Pozwana nie jest odpowiedzialna za szkodę, którą w opinii strony powodowej. jest brak ściany zewnętrznej budynku przy ul. (...). Z powyższymi zarzutami związane są także podniesione przez powoda rzekome naruszenia prawa materialnego, tj. art. 415 k.c. w zw. z art. 416 k.c., art. 13 ust. 1 w zw. z art. 17 ustawy o własności lokali, art. 61 pkt. 1 Prawa budowlanego.

Jak trafnie zauważyła pozwana, w uzasadnieniu w/w zarzutów podniesiono jednak tożsamą argumentację z tą przedstawioną w toku postępowania pierwszoinstancyjnego.

Trafnie też pozwana wskazała na fakt, że w latach 2005-2015, pomiędzy stronami toczyło się szereg postępowań sądowych i administracyjnych, w których poruszana była kwestia stanu technicznego budynku przy ul. (...) oraz wpływu tego stanu na lokal nr (...) należący do Powoda. Wskazać trzeba, że zarówno z opinii wykonanej przez biegłego J. B. w sprawie (...) w 2013 roku, jak również z wcześniej wydanej decyzji w 2007 roku przez (...) Wojewódzki Inspektorat Nadzoru Budowlanego w K. w sposób jednoznaczny wynikało, że wzniesienie dodatkowej ściany szczytowej dla budynku przy ul. (...) jest zbędne. Powyższe dowody potwierdziły także dobry stan techniczny budynku pozwanej Wspólnoty, do którego inspektorzy nadzoru budowlanego nie mieli zastrzeżeń. Nadto, żadne z w/w dokumentów nie wskazywały, aby wymagane były prace w części wspólnej budynku konieczne dla przeprowadzenia remontu lokalu należącego do Powoda. Z opinii biegłego J. B. jednoznacznie wynika, że remont lokalu Powód winien przeprowadzić we własnym zakresie, z zaznaczeniem, iż lokale niezamieszkałe i nieużytkowane ulegają ponadnormatywnemu zużyciu technicznemu. Wbrew w/w zaleceniom Powód do dnia dzisiejszego nie przeprowadził jednak powyższego remontu, pomimo iż inni właściciele lokali sąsiednich, które graniczą ze ścianą

budynku nr (...), remonty takie wykonali i w dalszym ciągu ze swoich lokali mogą korzystać. **Powód zatem własnym zaniechaniem doprowadził do dewastacji lokalu nr (...) i uniemożliwienia sobie samemu użytkowania powyższego mieszkania.**

Jak trafnie wskazał Sąd I instancji, brak jest nadto legitymacji procesowej biernej po stronie pozwanej Wspólnoty. Nadmienić należy, iż poprzednicy, prawni powoda w chwili nabycia przedmiotowego lokalu w 1983 roku wiedzieli, iż budynek w którym znajduje się ten lokal nie posiada jednej ściany. Wiedzę taką posiadał również sam powód. Należy też zaznaczyć, że poprzednicy prawni powoda otrzymali lokal nr (...) od Gminy jako lokal zamienny, a nie od pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej. Następnie w 2003 roku matka powoda wykupiła lokal nr (...) zdając sobie sprawę, że lokal posiada wadę, co też znalazło potwierdzenie w cenie nabycia, gdyż lokal został wykupiony za 10 % jego wartości.

Zasadnie też wskazano w odpowiedzi na apelację, że pozwana Wspólnota Mieszkaniowa w momencie przydziału mieszkania poprzednikom powoda nie istniała. Zgodnie z treścią art. 6 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali wspólnota mieszkaniowa to ogół właścicieli, których lokale wchodzi w skład określonej nieruchomości. W orzecznictwie dominuje pogląd, że wspólnota mieszkaniowa jest podmiotem prawa cywilnego - ułomną osobą prawną, o której mowa w art. 331 k.c. Powstaje ona nie na skutek czynności prawnej, lecz z mocy samego prawa, w chwili wyodrębnienia w danej nieruchomości pierwszego lokalu, którego właścicielem jest inna osoba niż właściciel nieruchomości (por. wyrok SN z dnia 14 lutego 2013 roku, sygn. akt I CSK 379/12). Niezależnie jednak od tego czy w chwili wyodrębnienia lokalu dla poprzedników prawnych powoda dokonano wcześniejszego wyodrębnienia innych lokali pozwana Wspólnota Mieszkaniowa nie mogła w tamtym czasie istnieć, bowiem Wspólnoty Mieszkaniowe uzyskały podmiotowość prawną na mocy ustawy o własności lokali z dnia 24 czerwca 1994, która weszła w życie 1 stycznia 1995 roku. W związku z tym nabycie przez poprzedników prawnych powoda lokalu z wadą w 1983 roku nie było powiązane z działaniami pozwanej, która wówczas nie istniała.

Pozwana przywołała pogląd wyrażony w orzecznictwie, że zadaniem wspólnoty mieszkaniowej jest sprawne zarządzanie nieruchomością wspólną i utrzymanie tej nieruchomości w stanie niepogorszonym (por. wyrok SN z dnia 14 lutego 2013 roku, sygn. akt I CSK 379/12) i ma tej podstawie wyraziła trafny pogląd, że Wspólnota mieszkaniowa ma niejako utrzymywać zastany stan rzeczy na nieruchomościach wspólnych, tj. ma obowiązek utrzymywać substancję rzeczy w stanie niepogorszonym. Ponadto podkreśliła fakt, że w momencie powstania pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej przedmiotowy budynek nie posiadał jednej ściany, co więcej nie posiadał on ściany już w momencie jego nabycia przez poprzedników prawnych powoda. W związku z tym podniosła, że pozwana nie miała obowiązku dobudowania brakującej ściany w budynku nr (...), lecz jej zadaniem było utrzymywanie nieruchomości wspólnej w stanie niepogorszonym. Wybudowanie zaś ściany w budynku nr(...) niewątpliwie doprowadziłoby do polepszenia stanu nieruchomości wspólnej w stopniu wykraczającym poza obowiązki, jakie ciążyły na pozwanej Wspólnocie. Ponadto dobudowanie ściany spowodowałoby znaczne polepszenie stanu technicznego lokalu powoda do czego pozwana nie jest zobowiązana. Zaznaczyła również, że brak jest unormowań prawnych, które obligowałyby Wspólnotę Mieszkaniową do postawienia ściany, zwłaszcza, że jak wynika z licznych orzeczeń sądowych w sprawach prowadzonych między stronami wady występujące w lokalu nr (...) wymagają dokonania bieżących remontów i nie powodują nieprawidłowego stanu technicznego całego budynku (por. wyrok NSA z dnia 5 lutego 2009 roku, sygn. akt II OSK 985/08). Mając na uwadze powyższe okoliczności trudno dopatrywać się jakiegokolwiek odpowiedzialności pozwanej za wadę budynku w postaci braku ściany.

Podsumowując, w ocenie Sądu Apelacyjnego pozwana wyraziła trafny pogląd, że brak jest zatem przesłanki bezprawnego działania strony pozwanej, związku przyczynowego pomiędzy tym działaniem tudzież zaniechaniem Wspólnoty, a rzekomo wyrządzoną powodowi szkodą, jak również legitymacji biernej po stronie pozwanej.

Trudno również zakwestionować argumentację pozwanej w przedmiocie oceny zarzutu apelacji naruszenia art. 442 § 1 k.c.. W tym zakresie pozwana podniosła, że także i zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 442 § 1 k.c. uznać należy za całkowicie bezpodstawny. Wskazując za argumentację Sądu pierwszoinstancyjnego: „skoro żądanie powoda oparte było na dyspozycji art. 415 k.c., to zgodnie z obowiązującym w 2005 roku art. 442 § 1 k.c. przedawnienie roszczenia,

o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym wynosi 3 lata, od kiedy pokrzywdzony dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Obecnie obowiązujący art. 442¹ k.c. również przewiduje 3-letni termin dla przedawnienia dla tego typu roszczeń, jednakże liczony od daty gdy poszkodowany dowiedział się albo przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Skoro tak, to niezależnie od elementów podniesionych wcześniej - **roszczenie powoda i tak uległoby przedawnieniu, biorąc pod uwagę nawet fakt, iż w 2014 roku powód złożył wniosek o zawezwanie pozwanej do próby ugodowej. W dacie złożenia przedmiotowego wniosku jego roszczenie za lata 2005 - 2011 uległo przedawnieniu, ale także za lata od 2011 do 2016 roku z uwagi na złożenie pozwu dopiero w 2019 roku**". Skoro bowiem powód złożył pozew dopiero w 2019 roku, to nieprzedawnione w w/w dacie były wyłącznie roszczenia za lata 2016-2019 (i zawezwanie do próby ugodowej z 2014 roku nie ma tu żadnego znaczenia). Z uwagi jednak na to, iż powód domagał się pozwem odszkodowania za rzekome działanie/zaniechanie pozwanej za lata 2005-2015, roszczenia te na dzień wniesienia pozwu w sposób oczywisty były całkowicie przedawnione.

Nadto, zasadnie także pozwana wskazuje, że nie sposób uznać, by Sąd I instancji uchybił art. 217 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 9 ust. 1 ustawy z dn. 4 lipca 2019 roku o zmianie ustawy - k.p.c. i niektórych innych ustaw w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c. Trafnie bowiem w/w sąd oddalił na rozprawie w dn. 21 kwietnia 2021 roku wniosek powoda o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych z zakresu budownictwa, pośrednictwa i handlu nieruchomościami. Ze zgromadzonych w sprawie innych dowodów, w tym z opinii biegłego J. B. sporządzonej w sprawie (...) wynikało bowiem jednoznacznie, że budynek przy ul. (...) znajduje się w dobrym stanie technicznym oraz że to lokal powoda wymaga przeprowadzenia przez niego remontu we własnym zakresie. Nadto, biorąc pod uwagę całkowitą bezzasadność powództwa, zbędne było przeprowadzenie dowodu z wnioskowanej przez powoda opinii biegłego ds. pośrednictwa w obrocie nieruchomościami na okoliczność ustalenia czynszu możliwego do uzyskania przez powoda na wolnym rynku za najem przedmiotowego lokalu. Przeprowadzenie w/w dowodów przyczyniłoby się zatem wyłącznie do przedłużenia trwania postępowania sądowego.

W zakresie wniosków dowodowych złożonych przez powoda w apelacji oraz w piśmie procesowym z dnia 3.01.2023 r., podkreślenia wymaga, iż po pierwsze wnioski te są w sposób oczywisty spóźnione - dokumenty te w przeważającej większości są bowiem datowane na dni przypadające przed wydaniem wyroku przez Sąd I instancji, a zatem powód miał obiektywną możliwość powołania ich w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Po drugie z kolei, wskazać należy, że dowody te nie mają żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy - dotyczą bowiem w dużej mierze okresu nieobjętego powództwem, a dodatkowo ich treść, w tym także tych datowanych po wydaniu zaskarżonego wyroku, nie wykazuje związku przedmiotowego z niniejszą sprawą.

Dlatego też, uznając apelację za bezzasadną, Sąd Apelacyjny orzekł jak w pkt 1 sentencji na mocy art. 385 k.p.c.

O kosztach o kosztach postępowania apelacyjnego pomiędzy stronami orzeczono jak w pkt 2 sentencji według zasady odpowiedzialności za wynik postępowania określonej w art. 98 § 1 k.p.c., a co do wysokości odnośnie zwrotu kosztów zastępstwa, zgodnie z stawkami określonym w § 2 pkt 7 oraz § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia ministra sprawiedliwości 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2016 r. poz. 1668).

W ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest także podstaw do zastosowania wobec powoda w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego pomiędzy stronami normy art. 102 k.p.c. Po pierwsze nie jest to pierwsza, a jedna z wielu spraw sądowych toczących się pomiędzy stronami na tle podstawy faktycznej, jak w niniejszej sprawie. Po drugie powód miał możliwość zapoznania się z motywami rozstrzygnięcia wyrażonymi przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i wnosząc apelację winien liczyć się z ryzykiem przegania sprawy i konieczności zwrotu stronie przeciwnej kosztów podjęcia celowej obrony. W tym zakresie powód korzystał także z pomocy ustanowionego dla niego pełnomocnika z urzędu. Ponadto nie bez znaczenia pozostaje fakt, że powód, co

sam przyznał, zalega z płatnościami na rzecz pozwanego w kwocie około 20.000 zł. Tym samym brak jest podstaw do zastosowania uwzględnienia wniosku o zastosowanie wobec powoda normy art. 102 k.p.c.

O wynagrodzeniu za pomoc prawną udzieloną z urzędu powodowi w postępowaniu apelacyjnym orzeczono jak w pkt 3 sentencji, według zasady odpowiedzialności za wynik postępowania określonej w art. 98 § 1 k.p.c., a co do wysokości odnośnie zwrotu kosztów zastępstwa, zgodnie z stawkami określonym w § 2 pkt 7 oraz § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia ministra sprawiedliwości 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2016 r. poz. 1668), uznając że przyznanie wynagrodzenia za porównywalne czynności według niższych stawek określonych w rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 październik 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu jest niezgodne z Konstytucją.